

1

Šiandiena

MIEGAMASIS KEISTAS. NEPAŽĪSTAMAS. NEŽINAU, KUR ESU
IR KAIP ČIA PATEKAU. NENUMANAU, KAIP PARSIGAUSIU NAMO.

Šioje patalpoje nakvojau. Mane prižadino moteriškas balsas — iš pradžių buvau tikra, kad ji taip pat guli lovoje, bet paskui suvokiau girdinti žadintuvo įjungtą radiją, nes moteris skaitė žinias. Atsimerkusi pamačiau nepažįstamą kambarį.

Kai akys įpranta prie apytamsio, aš apsidairau. Ant spintos durų, iš vidinės jų pusės, pakibęs chalatas, — tokį vilkėtų moteris, tik gerokai už mane vyresnė, — prie tualetinio staliuko, ant kėdės atkaltės kabo tamsiai mėlynos, tvarkingai perlenktos kelnės. Nieko daugiau neįžiūriu. Iš pažiūros žadintuvas atrodo įmantrus, bet aš susirandu mygtuką, kuris, mano nuomone, turėtų jį užčiaupti. Taip ir nutinka.

Būtent tada išgirstu kažką virpulingai įkvėpiant orą ir suvokiū esanti ne viena. Apsisuku. Pamatau apnuoginto kūno plotus ir tamsius, balzganomis gijomis pamargintus plaukelius. Regiu vyriškį. Kairioji jo ranka kyšo virš apklotų, ant bevardžio piršto žvilga auksinis žiedas. Užgniaužiu dejonę. *Šitas ne vien senas ir žilas, sau sakau, bet ir susituokęs. Aš miegojau su vedusiu vyru, negana to, mudu barškinomės lovoje, kurioje jis paprastai miega su pačiuote.* Išsitiesiu mėgindama atsigausti po sukrėtimo. *Man turėtų būti gėda.*

Įdomu, kur dabar toji žmona? Ar man derėtų nerimauti, kad antroji jo pusė pasirodys kambaryje bet kurią akimirką? Įsivaizduoju ją stovinčią priešingame kambario gale, rėkiančią, mane apšaukiančią kekše. Gorgone Medūza. Gyvačių kaltūnu. Svarstau, kaip reikės teisintis, jeigu ji tikrai išdygs akiratyje, spėliuoju, ar apskritai sugebėsiu apsiginti. Bet vyrukui lovoje tai, regis, nėra motais. Apsivertęs jis tebeknarkia.

Stengiuos nejudėti. Kaip atsiduriu tokiose padėtyse, dažniausiai prisimenu, bet tikrai ne šiandieną. Turbūt dalyvavau vakarėlyje, o gal lankiausi bare arba klube. Matyt, smarkiai įkaušau. Taip nusitašiau, kad nieko nepamenu. Tiek prisigėriau, jog drauge su vestuvinį žiedą ir plaukuotą nugarą turinčiu vyriškiu nusibeldžiau į jo namus.

Kuo atsargiau nusikloju antklodes ir atsisėdu ant lovos krašto. Pirmiausiai privalau užsukti į tualetą. Nepaisydama prie kojų padėtų šlepečių (dulkintis su svetimu situoktiniu yra viena, bet aš niekada negalėčiau dėvėti kitos moters apavo), basa nusliūkinu į laiptų aikštelę. Puikiai suprantu, kad slankioju nuoga, baiminuosi supainioti kambarius, įsirežti į nuomininką arba paauglį sūnų. Lengviau atsipučiu, kai pastebiu praviras tualetu duris. Žengiu per slenkstį ir jas uždarau sau už nugaros.

Pasinaudojusi klozetu nuleidžiu vandenį ir ketinu apsiplauti rankas. Siekdama muilo jaučiu, jog kažkas čia ne taip. Iškart nesumoju, kas atsitiko, bet galų gale susigaudau. Mui-liuką spaudžianti ranka nepanaši į manąją. Oda susiraukšlėjusi, pirštai išpampe. Nagai nenublizginti ir nukramtyti iki odelės, o ant bevardžio puikuojasi eilinis auksinis žiedelis, niekuo nesiskiriantis nuo to, kurį turi lovoje paliktas vyriškis.

Sekundę kitą spoksau į plaštaką, tuomet pakrutinu savo pirštus. Kartu atgyja ir laikantys muilą. Aikteliu, ir jo gaba-

lėlis su trenksmu nukrinta į kriauklę. Pažvelgiu į veidrodį. Šiame atsispindi svetimas veidas. Plaukai praretėję ir kur kas trumpesni už mano švelniūrą, skruostai ir pasmakrė apdribę, lūpos plonos, jų kampučiai nukrypę žemyn. Be žodžių švokščiu, iš siaubo vos nepaleidžiu gerklės, tačiau susivaldau ir išsižiūriu į akis. O, taip, jos apsuptos raukšlelių, ir vis dėlto priklauso man. Veidrodyje matau save, bet dviem dešimtmečiais per seną. Galbūt dvidešimt penkeriais metais. Ar net daugiau.

Tai neįmanoma. Imu drebėti ir įsikimbu į praustuvės kraštą. Iš krūtinės gelmių vėl kykla riksmas, kuris išsiveržia dusulingu švokštumu. Atšlyju nuo atspindžio ir tik tada pastebiu jas. Nuotraukas. Juostele priklijuotas prie sienos ir prie paties veidrodžio. Fotografijas, tarp kurių apstu geltonų lipnių lapukų, flomasteriu brūkštelėtų raštelių — drėgnų popierėlių užsiritusiais galais.

Įsmeigiu akis į pirmą pasitaikiusį. Užrašą „Kristina“ papildo strėlytė, nukreipta į mano nuotrauką, — į naująją, tiksliau, senąją mane, — kurioje sėdžiu ant prieplaukos suoliuko, arti kažkokio vyro. Vardas lyg ir girdėtas, tačiau miglotai. Tarytum man būtų reikėję labai pasistengti norint įtikėti, jog taip vadinuosi pati. Kadre mes laikomės už rankų ir šypsomės į fotoaparato objektyvą. Jis išvaizdus, patrauklus, ir netrukus, atidžiau nužvelgus vyriškį, man paaiškėja, kad su juo miegojau vienoje lovoje, iš kurios ką tik išlipau. Apačioje ant lapelio perskaitau vardą „Benas“ ir greta parašytus du žodžius: „Tavo vyras.“

Žioptelėjusi nuplėšiu fotografiją nuo sienos. *Ne, tvirtinu sau, ne! To negali būti...* Įdėmiai peržiūriu likusius kadrus. Visuose esu įamžinta kartu su juo. Viename dėviu bjaurią suknelę ir bandau išpakuoti dovaną, kitame mudu, apsi-

gaubę vienodomis vėjastriukėmis, stovime priešais krioklį, o mūsų kojas uostinėja šunytis. Gretimoje nuotraukoje iš stiklinės siurbčioju apelsinų sultis, įsitaisiusi šalia jo, įsisupusi į chalata, matytą miegamajame.

Traukiuosi atatupsta, kol nugara priglundu prie šaltų plytelių. Štai tuomet galvą persmelkia spingsėjimas, kuris man siejasi su atsiminimais. Sąmonei mėginant ryškiau jį įžiebtį, blausus žioravimas užgesta it pelenais virtusios, vėjo gūsių išblaškytos kibirkštys, ir aš pagaliau perprantu, kad mano gyvenime yra praeitis, — nors nenutuokiu, kada konkrečiai ji egzistavo, — bei dabartis, o tuodu etapas skiria nebyli, užsitęsusi nebūtis, kuri mane atvedė į šituos namus, pas „Kristiną“ ir „Beną“.

*

Grįžtu į miegamąjį. Rankoje tebegniaužiu nuotrauką su savimi ir žmogumi, šalia kurio pabudau. Atkišusi ją suspingu:

— Kas čia vyksta? — mano veidu srūva ašaros. Vyriškis sėdasi perpus užsimerkęs. — Kas tu toks?

— Tavo vyras.

Jo išraiška mieguista, bet neišduoda nė menkiausio susierzinimo. Į nuogą mano kūną jis nežiūri.

— Mes susituokę daug metų.

— Ką čia šneki? — man knieti sprukti, tik aš neturiu kur eiti. — „Susituokę daug metų?“ Ką tai reiškia?

Jis pakyla.

— Prašau, — ištaria paduodamas chalata ir lukteli, kol apsirengsiu. Pats mūvi pižamines, per dukslas kelnes ir vilki baltus berankovius apatinius marškinėlius. Iš išorės primena mano tėvą. — Aš tave vedžiau 1985-aisiais, — priduria. — Prieš dvidešimt dvejus metus. Tu...

— Ką?.. — jaučiu, kad mano veidas mirtinai pabała, ap-linkui ima suktis kambarys. Iš namo gilumos sklinda laikrodžio tiksėjimas, griausmingas tarsi kūjo dūžiai. — Bet... — jis per žingsnį prisiartina prie manęs. — Kaip?..

— Kristina, tau keturiasdešimt septyneri.

Aš neatplėšiu akių nuo nepažįstamojo, kuris man šypsosi. Nenoriu tikėti tuo, ką girdžiu, netgi nenoriu klausytis aiškinimų, bet jis pratęsia:

— Tu buvai pakliuvusi į avariją. Itin rimtą. Patyrei galvos sužalojimus, todėl tau kyla sunkumų atsimenant tam tikrus įvykius.

— Kokius įvykius? — suklūstu, nors iš tiesų turiu omenyje: *nejau pastarųjų dvidešimt penkerių metų?* — Kokius?

Jis vėl žengteli į priekį, artėdamas lyg prie baikštaus pabaidyto gyvūno.

— Visus, — atsako. — Kartais siekiančius tuos laikus, kai buvai dvidešimties su viršum metų. Retsykiais dar senesnius.

Aš apsvaigstu, mano galvoje sūkuriuoja datos ir gyvenimo etapai. Nejaučiu jokio noro pateikti kito klausimo, bet žinau, kad privalau.

— Kada... kada patekau į avariją?

Į mane žvelgiančio nepažįstamojo veidas spinduliuoja užuojautą, sumišusią su baime.

— Dvidešimt devynerių...

Užsimerkiu. Nors sąmonė baudžiasi atmesti informaciją, giliai širdyje suvokiu, kad man sako tiesą. Vėl išgirstu savo raudą. Kol verkiu, šitas žmogus, tas „Benas“, ateina iki tarpdurio, ties kuriuo stoviu. Jaučiu, kaip sustingsta šalimais, nė nepajudu, kai jo rankos apsiveja mano liemenį, leidžiuosi pritraukiama. Jis mane laiko glėbyje. Mudu kartu nežymiai linguojame, ir siūbavimas man pasirodo savitai pažįstamas. Taip svyrinėdama pasijuntu geriau.

— Aš tave myliu, — prataria Benas.

Suprantu, jog turėčiau pakartoti žodžius, vis dėlto stoviu tylėdama. Kaip galiu jį mylėti! Juk bendrauju su visiškai svetimu žmogumi. Kas per nesąmonės! Norėčiau išsiaiškinti tiek daug dalykų, — kaip čia atsidūriau, kaip išgyvenau, — bet nepajėgiu suformuluoti klausimų.

— Man baisu, — išsižioju.

— Žinau, — atsiliepia jis. — Žinau. Nesijaudink, Kriste. Aš tavimi rūpinsiuos. Visuomet tave prižiūrėsiu. Tau viskas bus gerai. Patikėk manimi.

*

Benas siūlosi aprodyti namą. Aš šiek tiek nurimstu. Užsitraukiu apatines kelnaites ir senus trumparankovius jo duotus marškinėlius, tada ant pečių užsimetu chalata. Mudu išnyrame į laiptų aikštelę.

— Vonios kambarį jau matei, — prabyla jis atverdamas gretimais duris. — Antai kabinetas.

Priešais regiu stiklinį stalą su aparatu, kurį palaikau kompiuteriu, nors tas absurdiškai mažas, dydžiu prilygsta žaislui. Šalia stiebiasi pilkšva dokumentų spintelė, virš jos kybo sieninis darbotvarkės kalendorius. Patalpa tvarkinga ir švari.

— Kartais jame dirbu, — tarsteli Benas ir uždaro kambarį.

Mes pereiname laiptų aikštelę, ir jis atlapoja kitas duris. Išvystu lovą, tualetinį staliuką, drabužinę. Miegamasis beveik tapatus tam, kuriame pakirdau.

— Retsykiais, kai užsimanai, nakvoji čia. Bet tau paprastai nepatinka atsibusti vienai. Tave apima panika, kada nesu-voki, kur esi.